

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. VIII. Deum vocare ad Religione[m] manifestando eius ingentia bona,
præcipuè regnum Dei: quæ admirandis parabolis explicat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

CAPVT VIII.

DEVM VOCARE AD RELIGIONEM MANIFESTANDO
tia bona precipue regnum Dei: quæ admirantis parabola explicat.

VAMVIS VOCATIO ad statum Religiosum, quæ luce sua per
 la & miseras huius mundi detegit, valde penetrat & in
 hominum animos: multò tamen nobilior & excelsior est
 quæ stupendos thesauros, bonaq; spiritualia in hoc felici
 latentia manifestat. Nam (vt S. Bernard. suis Monachis dicit)
 in vocatione sua non solum locust, vnde exiit: sed etiam ad quem
 cõsiderat, nec solum quod deseruit, sed etiã quod accepit, benè perpendit
 apprehendet secundam hanc misericordiam plurimum excellere illam
 rem, per secundam enim vocatur & eligitur à Deo, vt feliciter proficiat
 pergat & meritum a fructus proferat, qui permanent in vitam æternam
 quod ad eò certum est: vt licet admitteremus, posse in seculo vitam agere
 que prædictis periculis: sit tamen omnino sufficiens valdeque prædictis
 motuum ad eum deserendum, & Religionem amplectendam quod
 fruatur Religiosi bonis illis spiritualibus, quæ in ea habitantibus sunt
 missa. Quare, cum lux cœlestis illa bona alicui manifestat, statim
 abstractus accedit, vt eam amplectatur, nulla vi humana valente eum res-
 here. Quamobrem S. Laurentius Iustinianus dicere solebat: contra
 Deum hominibus occultare gratiam Religionis: quia si eius felicitas
 innotesceret: omnes ad eum properarent, vt tanto fruerentur thesauro.
 Neque censenda est hæc exaggeratio: nam Religiosa vita (vt in tertio
 statu est dictum) continet eminenter omnia spiritualia bona, in quibus
 vite huius beatitudo consistit, quam Apostolus vocat Regnum Dei, de quo
 dicit, quod sit *Iustitia, & pax, & gaudium in spiritu Sancto.* Quæ verba
 lò fufius nunc ad hoc propositum explicabimus, in quibus Apostolus
 tangit quatuor, quæ regnum quoduis & multorum hominum communi-
 rem reddunt felicem: quod scilicet in eo regno sit Iustitia, Sanctitas, Pax
 quæ Religio; Pax item, & concordia inter eos omnes absque bellis, dissen-
 sionibus aut litibus, quæ illos perturbent, ac simul gaudium verum, vt quibus
 ijs quæ habet, sit contentus; habeat verò abundantiam eorum, quibus ne-
 get ad suã sustentationem & splatium; præ omnibus autem vt Regem quendam habeat
 ad eò Iustum, Sapientem, ac Potentem, vt conseruare & augere eadẽ bona possit
 à quocunq; eadẽ depradari, aut destruere conante, tueri, ac defendere. Hæc
 enim totum eminenter inuenitur in sacra Religione, quæ est regnum quod
 hominum ab ipso Deo selectorum: in quo verè regnat Iustitia & sanctitas, fr-

Serm. con-
 tra vitium
 ingrati.

a Ioan. 15. 16

In eius vita
 cap. 9.

b Ro. 14. 17
 Omnia
 bona spiri-
 tualia ha-
 bet.

rer pax & inuicem vnio, abundat gaudiū, & lætitia cordiū; & Spiritus Sanctus qui cū Patre & Filio vnus est Deus, ei assistit semper, tanquā Rex ad omnia hæc bona conseruanda & augēda Nec solum voluit Apostolus dicere: gaudium illud esse in spiritu Sancto; sed etiā Iustitiam & pacem: nam in alio loco dixit: *fructus spiritus est Charitas, & pax, & gaudium.* Vocat autem fructum: nam, quemadmodum arbor fructus producit, nutrit & conseruat, vsque ad integram perfectionem, & simul producit folia quibus eos tegat, de quo potest modo tueri: Ita Spiritus Sanctus, fructus producit iustitias, & gaudij; eosque conseruat & vsque ad integram perfectionem auget ac promouet; suaque protectione eos protegit ac defendit: quorum tanta est dulcedo & suauitas, vt quidquid terra profert ad eam suauitatem collatum, tanquam nihil censeatur. Quamobrem Apostolus cum hæc duo inter se cōlectat, ait: *regnum Dei non esse esse, sicut potum terrestri similem, neque gaudium ac dulcedinem huius mundi; sed Iustitiam, Pacem, & gaudium,* quæ de celo veniunt, & ab infinitæ dulcedinis fonte, spiritu Sancto scilicet, fluunt. Quare cū ipse caelesti sua illustratione dulcedinem illam manifestet, præbeatque delibandam; nullus poterit eam agooscere, neque vt pat est aestimare: quam tamen si copiosa sua luce detegat & ostendat: nullus erit, nisi valde sit durus ac pertinax, qui non omnia delerat, vt illam obtinere possit. præcipue quiddam illa caelestis ita excellentiam ac dulcedinem huius Regni ostendat, vt simul de aliquid delibandum eius, quod in se continet, cum pace, gaudio, & admiratione, quam tunc communicat, cum in modum quo CHRISTVS Dominus noster cū suæ crucis asperitatem prædicaret, dixit suis discipulis, vt eos animaret: *d aliquos eorum non gustaturos mortem, donec viderent regnum Dei;* quod regnum eis ostendit post octo serè dies, cum transfiguratus est supra montem excelsum coram tribus eorum. Cuius aspectu ad eum Sanctus Petrus lætatus & contentus fuit, vt dixerit: *Domine bonum est nos hic esse.* In modum ijs, quos Deus noster vocat, vt eū ipso excelsum montem ac separatum Euangelicæ perfectionis, vitæque Religiosæ, conscendant, solet caelesti suo lumine pulchritudinem, suauitatem, & amplitudinem regni Dei in ea existentis manifestare: faciens, vt ipso aspectu aliquid experiantur plurimorum, quæ in ipsa continentur. Id autem sufficit, vt rerum huius mundi penitus obliuiscant: bonum est nos in hoc monte esse, & vitam agere scilicet que regno Dei *Iustitia, Pace, & Gaudio:* quæ in illa sunt.

§. I.

SEDE APERTIAMVS iam stupendos modos, quibus Deus noster regni sui amplitudinem ac Religionis thesauros suis manifestat electis, & incipiamus ab eleganti & iucunda illa imagine, quam spiritus Sanctus in Patriarcha illo Iacob nobis ob oculos posuit, de quo dixit Sapiēs quod cū

Spiritus sanctus ei assistit.

Gal. 5. 22.

Luc. 9. 7
Mat. 6. 48.

Mat. 17. 4

a Sap. 10. 10

b Gen. 28. 10

Jacob figura ad religionem vocatorum

S. Anto. 3. p
Tit. 16. c. 10.
6. 11.
Ber. & Lan
ventius Iust.
infra citan
di.

esset profugus iræ fratris sui a ostenderit ei diuina Sapiencia regnū Dei. Quæ
 euenit ei, cum ambularet per locum quendam desertum solus, pauper ac
 fertus, innixus baculo, quem gestabat. & b cum venisset ad quendam locū
 letiq, in eo requiescere post Solis occubum, iulit de lapidibus, qui iacebant, & in
 mens capiti suo dormiuit in eodem loco, vix corporis oculos clauserat, cum Deo
 animæ oculos illi aperiens, regnum suum illi hoc modo ostendit: *Vidisti
 somnis scalam stantem super terram & cacumen illius tangens cælū: Angelus
 Dei ascendentes & descendentes per eam, & Dominum innixum scale dicens
 Ego sum Dominus Deus, Abrahamæ patris tui, & Deus Isaac: Terram in qua dormi
 tibi dabo & semini tuo. Et ero cultus tuus quocumq, perrexeris. Cumq, eugulā
 cob de somno, ait: verè Dominus est in loco isto & ego nesciebam Panemq, quæ
 bilis est, inquit, locus iste non est hic aliud nisi domus Dei & porta cali: & pro gra
 rû actione votum vouit, se cunctorum, quæ Deus ipsi daret, decimas ei oblatum.*
 Fuit Jacob eiusq; in eo itinere euentus, eorum figura, quos Deus ad Religio
 nis statum vocat. Qui primùm statuunt, Deo obedire, vt fratris sui Esau
 euadant, hoc est, mundi fratris quidem secundum naturam, sed hostis in
 sissimi ob eorum culpam, qui nihil aliud agit, quam illos vita gratiæ priuari
 & ius primogenituræ, quod habent ad regnum cælorum, illis eripere.
 autem vt eius manus & persecutionē euadant, volunt sicut Iacob ille, pa
 ternam suam domum & omnes commoditates, quas in ea habere poterant
 deserere: gaudentes potius pauperes cum Christo crucifixo viuere: quam in
 medio hostis sibi ad eò infensi, qui mille vijs conatur eorum sanguinē ha
 rere. Vt autem hoc illi maiori cum suauitate & fortitudine præstare possent
 manifestat illis Deus superna sua luce diuitias regni sui, & vitæ Religio
 excellētias: quæ vita, vt Sancti dicunt, significatur per hanc mysticam Iacob
 scalam: non enim aliud est sacra Religio, quàm firma quædam, tuta & munda
 scala, qua ad cælum ascenditur: quæ ex parte vna tangit terram, eò quod
 innitatur cognitioni propriæ, & contēptui sui ipsius, rerumq; omnium huius
 mundi: ex altera verò parte contingit cælū, cui Deus ipse innititur, eò quod
 ad eius diuinitatis cognitionem, & amorem perfectum attingat, qui animam
 ipsam suo vnit Creatori, Huius scale gradus sunt Paupertas, Castitas, & O
 bedientia: & reliqua Religiosa Exercitia, Lætionis Meditationis, Oratio
 nis, & Contemplationis: per quos gradus ascendunt quasi Angeli ad cælum,
 vt suam ibi familiaritatem & consuetudinem cum Deo suo habeant
 inde verò descendunt ad terram, vt varijs ministerijs operam suam po
 nant in vtilitatem proximorum: Nec mirum hoc est, quod eos Angelus ap
 pellemus, quos in his exercitijs imitantur. Et quoniam quisque gaudet con
 iūgi sibi simili fit vt Angeli, de cælo descendat, & ascēdat etiam per eandem
 scalam. Et descendunt quidem, vt cum Religiosis conuersentur: eoque
 - San-

Sancta eorum exercitia excitent: ascendunt autem, ut eorum orationes Deo offerant, & impetrent quæ illi optant. Ne autem in hoc itinere deficient, quod à fuga sæculi auspicantur: ipsemet Deus scalam innixus beneuolunt suam eis ostendit, suumque fauorem ac beneuolentiam promittit, dicens: sicut dixit ipsi Iacob: ne timeas, etiamsi præ metu fugias, siq; te solus, pauper ac a tuis notis & amicis desertus: nam ego Deus tuus omnipotens, ero protector tuus & custos in omni bono quod quæsieris: & cum tu dormis, uigilabo semper pro te. Ascende tuò per hanc scalam: ego enim illi innixus eam habiliam, & firmabo. Ne dubites, perfectionis iter aggredi: nam ego subueniam tibi in eo; nō es solus, cum ego tecum sim; non es pauper, cum ego sim diuitie tua; non deerunt tibi parentes, cum ego sim pater tuus: nō eris absq; fratribus & ueris amicis, siquidem Angeli mei fratres erunt & socij tui. Accede, & innitere baculo crucis meæ, cum qua tutus pertransibis Iordanem huius sæculi, & peruenies ad æternam meorum cælorum requiem. Hæc illustratio est cælestis, qua Deus intellectus eorum illuminat, quos vocat ad Religionem; suspensos quodammodo tenens ad breue aliquod tempus, in considerandis rebus adeo magnis, & mirabilibus, quæ in ea splendet. Et quâdo ex dulci hoc somno euigilant, & circa ea quæ uiderunt, reflexionem faciunt fatentur suam ignorantiam, in qua eo usq; fuerunt; dicuntq;: *uere Deus est in loco isto*, & in hac domo sanctæ Religionis, fauēs eis singularibus gratijs & fauoribus; & *ego nesciebam nec credidissem*, tanta in ea esse, atque ipsa experientia uidi. O quàm est admirandus ac venerandus locus iste Religionis, uere hæc est *domus Dei & porta celi*: Domus recreationis, in qua Deus requiescit cum filijs hominum; & est porta, per quam filij hominum in gaudium sui Domini ingrediuntur. Et his bene perpensis, tenerè ad huius domus pulchritudinem affecti; & cupientes per hanc portam ingredi: offerunt Deo uota & promissa sua: non solum, sicut Iacob, decimas eorum quæ possidebunt, sed quidquid possident, aut se possessuros sperant; & se ipsos cum suis rebus omnibus: eligentes cum summo gaudio uiuere potius *abiectos & contemptos in domo Dei* quàm valde esse diuites & honorati habitantes in aulis, & *tabernaculis mundi*; & *peccatorum*. Magnaq; anxietate, ac desiderio, diuinæ Vocationi respondent illud Dauidis *Vnam petis a Domino, hanc ex toto corde requiram; ut in habuem in domo Dei mei omnibus diebus uitæ meæ*. Quæ tantalijs diuitiarum ac voluptatum abundantias, honores, prælaturas, scepra ac dignitates; petant à Deo quidquid pro suo solatio uoluerint: Ego rem vnâ tantam petere uolo, & vnâ tantum querere; hoc est, habitare in hac Domini Dei mei domo; ascendere per hanc perfectionis scalam, ingredi per hanc sanctitatis portam, ut nunquam inde exeam, donec in eius gloriæ domum ingrediar.

Deus hortatur incipientes.

c. Psa. 83. n.

§. 2.

DISTINCTIVS ADHVC explicavit Christus D. N. hanc Vocationis rationem duabus propositis parabolis, in quibus cœlorum regnum comparat cum duabus rebus magnę in hoc mundo æstimationis & pretij: quas parabolis non toti plebi, sed priuatim suis discipulis dixit, lectatoribus Evangelicę ac Religiosę perfectionis, de qua in illis agebat.

1 Mat. 13. 44 PRIMVM ait, a. *Simile esse regnũ cœlorum thesauro abscondito in agro: quę inuenit homo abscondit, & pro gaudio illius vadit, & vendit vniuersa quę habet, & emit agrũ illũ, vt thesaurum simul cum agro possideat.* Quis autę ager ille nisi status Religiosus? qui in specie externa vilis apparet, & contemptus, cœli mundi oculis sterilis, asper, & inutilis: intrus autę continet ipsũ Regnũ cœlorum, Iustitiam, Pacem, & Gaudium in Spiritu S. de quo idẽ Saluator dicit *b Luc. 17. 21.* *Regnũ Dei intra vos est.* Per hunc agrum plurimi homines transeunt, quorum, exterius tantum aspicientes, nihili faciunt; potius eum fugiunt quod inueniunt Danid dicens: *c Ps. 130. 12.* *tanquã mortuus a corde. Factus sum tanquã vias perditus, & inutile.* Sed nõ ideo aliquis homo, qui thesaurum illum, etiã si valde in agro illo absconditũ, inueniat: Non quidẽ industriã suã, aut oculorũ acuminẽ; sed quia Deus, cuius thesaurus ille est, cœlesti tuo lumine ita illum illustrauit, vt inuenire thesaurum posset. Tantoq; spirituali gaudio ex eo aspectu & inuentione afficitur: vt totum omnia, quę habet, vendat; totiq; mundo renũciat: vt sacrũ Religionis grũ sibi cõparet: quia tantus thesaurus non potest, nisi omnibus, quę habet, venditis, comparari: iuxta eiusdem Saluatoris sententiã dicentis: *d Luc. 14. 33.* *nũciat omnibus, quę possidet: nõ potest meus esse discipulus, etiã si .n. plurima contingerent, omnia tamẽ pauca censentur si ad agrũ tantũ continentẽ thesaurũ cõferantur, ideoq; quidquid omnino habet, nulla parte sibi retẽta, ab eo erigitur: ipse verò magna animi sui voluptate id totum tradit, nihili faciens quidquid dederit: cum aduertat, multò plura sine comparatione, se recipere, iuxta illud Salomonis: *e Cant. 8. 7.* *e si dederit homo omnem substantiã domus sue pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.* Et quid mirum quod eam reputet nihil, cum ea cœlestem quærat sapientiam? de qua idem Sapiens dixit, *f Sap. 7. 14.* *rus sit hominibus infinitus: eius enim bonorum ac diuitiarum nõ est numerus nec pondus: sufficit enim, quod secum habeat Christum D. N. in quo apostolus esse omnes thesauros sapientię & scientię Dei absconditos. Qui renũtiantibus ipsius amore thesauris temporalibus, maximam cœlestium suorum thesaurorum partem largitur. Nec vacat mysterio, quod Seruator noluit non dixerit: hominem emisse thesaurum; sed agrum. Nam thesaurus nec emi potest, nec possideri, nisi cũ agro, in quo ille continetur. Quare si Deus ad perfectionis statum te vocat, manifestando thesaurum sanctitatis pacis, & gaudij, in eo existentis; nõ poteris illum obtinere, nisi agrum ipsarũ emas.**

b Luc. 17. 21.

c Ps. 130. 12.

d Luc. 14. 33.

e Cant. 8. 7.

f Sap. 7. 14.

g Colo. 2. 3.

Religiosum statum amplectendo: in quo per ipsius Religionis exercitia bene sodas, vt inestimabilibus diuitijs in ea latentibus copiosius frui possis. Sed quoniam nouit ipse Dominus periculum, huic Vocationi imminens, si obliqua causa & necessitate thesaurus ille manifestetur: ait hominem, qui thesaurum inuenit, eum abscondisse, hoc est, quod viderat, & inuenerat occultasse, nec in dicasse carni & sanguini, nec filijs huius sæculi, qui semper conantur, Vocationem Dei ad Religionem, impedire. Quare nullo eis dato signo, quod thesaurum inuenisset; ne impedire eum conarentur: dedit omnia, quæ habebat, vt bonum tutò possideret, quòd ad eò diligebat, tantique faciebat.

Mox subiicit Christus D. N. alteram parabolam, qua idem h. *celorum re* quæ dixit esse simile homini negotiatori quædens bonas margaritas; & inuenta vna preciosa, abiit, & vendidit omnia, quæ habuit, & emit eam. Nec sine causa in priori parabola nõ dicitur homo ille quæsiuisse thesaurum, sed inuenisse: insinuat enim ex tempore & casu quodam fuisse illi ostensum. In posteriori autè, quæ preciosam inuenit margaritam, anxie & sollicitè bonas margaritas quærens; vtraque autem parabola in dican tur duo hominum genera, quos Deus D. N. hoc vocationis modo ad Religiosum statum vocat; quosdã nihil omnino cogitantes de perfectione Christiana quærenda, eò quòd valde sint negligentes in obsequio diuino; sed ipse Dominus, eorum commiseratione motus, repente cælestis lucis radio eos illuminat, ac thesaurum ostendit ipsis valde absconditum: in quo misericordie suæ magnitudinem erga eos manifestat, iuxta suã præmisionè, qua dixit: *inuentus sem à non quærentibus* margarita apparetur eis, qui me non interrogabant. Alij tamen instar negotiatorum valde anxie quærunt bonas virtutum margaritas, quibus diuites euadant; & exemplo seculari statu pia opera exercent, optantes, Christianam perfectionem obtinere: quorum Christus D. N. videns pium conatum ac desiderium commouetur; nonaque luce ostendit vnicam eamque preciosam Religionis margaritam, tantam eis communicans huius margaritæ opinionem, vt vendant quæcunque habent, quòd eam sibi emere possint; idq; eò maiori conatum & sollicitudine faciunt, quòd clariùs aduertunt eius pulchritudinè & præstantiam. Primi vident thesaurum; sed in agro absconditum: quia non factis iam amplitudinè assequuntur; & exiguum habent dulcedinis eius experientiam: secundi autè margaritam vident planè apertã, & extra suã conchã: experis. n. *Institiã, Pacem, & Gaudiũ*, vitæ verè Christianæ, accedit noua lux & experientia maioris abundantie & Excellentie, quæ in ipsa est vita Religiosa, quæ (vt supra cepim⁹ insinuat) valde eminenter appellatur *vnica & præciosa margarita*. Margarita est, eò quod eius origo è cælo sit, ex rore gratiæ cælestis in conchã recollèctæ vitæ, recepto in medio turbatissimi maris huius mundi. Est *preciosa*, quia nihil est in terra, quòd possit cum illa conferri: k & omne

h. Mar. 13. 45

Ro. 10. 20
Isai. 65. 1.

Ca. 6. ad fin
Lyranus.
Plinius lib.
9. c. 35.

k Sap. 7. 9.

aurum in comparatione illius est arena exigua. Et tanquam lutum assimilatur a genti in conspectu illius. Est unica, eò quod vnione in rebus omnibus sume diligit, vnicens corda ad summum illud bonum quærendum, de quo dicit Saluator, *Martha, Martha sollicita es, et turbas te magna plurima; porro vnica est necessarium.* Vita enim læcularis etiam Iustorum multis rebus, quas habere desiderat, occupatur; & curis eas obtinendi turbatur. At vita Religiosa non quatit, nisi vnicum finem; omnemq; Religiosos coniungit, vt per exequutionem eorundem mediorum, ad eum perueniant, cui preciosæ margaritæ id virtutum omnium margaritæ coniungunt: omnes enim illas exercet, & omnes vicissim eandem exornant, eiusq; præstantiam & valorem extollunt: quæ admodum enim S. Ioannes dixit: *duodecim portas cali: esse ex singulis margaritis sed singulas tamẽ margaritas ornatas esse duodecim alius in argenti: ita vnicaq; religio est vna preciosæ margarita, propter vnitionem, qua ad eundem finem per eadem media tendunt: sed vnicaq; tamen exornatur multitudine reliquarum margaritarum aliarum virtutum, quæ connectuntur leuenti in charitate quæ est vinculum perfectionis & ita omnes coniungit.*

Luc. 10. 41

in Apo. 21. 21
Vnde Rib.
tam ibi.

in Colo. 3. 14
S. Bernard.

PRÆCIARE S. Bernardus rem hanc totam explicuit in quodam sermone super hanc parabolam, dicens: quæ est ista preciosæ margaritæ? nonne Religio sancta, pura, & immaculata? in qua homo vivit purius, cadit rarius, legit velocius, incedit cautiùs, irroratur frequentius, quiescit lecutius, moritur fiduciùs, purgatur citius, præmiatur copiosius? O Religio gloriosè mirabilis! Quæ mens cogitare, quis intellectus plene cognoscere, quæ lingua humana te poterit sufficienter & dignè extollere: hæc est enim, frater mei, quæ miserante Deo, peccata remittit, & reparat paradysum; quæ infirmum sanat hominem, & tristem exhilarat, vitam de interitu reuocat, faciem reformat, viresque & gratiam abundantiorẽ refundit: hæc respicit avaritiam, horret luxuriam, fugit furorem, calcat superbiam, linguam continet, componit mores, odit malitiam, excludit nequitiam; cogitque honorem, Dei amore omnia libenter sufferre. O Religio virtutibus ornata! margarita præfulgida & Sole splendidior! quid noui de te referam? omnia enim ligata tu soluis, omnia soluta ligas: Omnia aduersa tu mitigas, omnia desperata tu animas. O Religio rutilantior auro, Sole splendidior. Per spiritum cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, pauperes exhilarantur. Tu de superbis humiles facis; de gulosis sobrios, de crudelibus misericordes; de iracundis pacificos; de luxuriosis pudicos; de inobedientibus obediẽtes; de osoribus facis in fraterna dilectione feruẽtes. O vita mirabilis! vallis plena virtutibus, paradysus deliciarum, habitaculum Deorum, vita Angelorum, vita beata! tu scala Iacob, quæ animas perducit ad paradysum; tu via regia paradisi, quæ homines perducit ad patriam; tu stadium

conce-

concertantium, luctatorumque bene currentium, & perducis ad altas coronas. O porta præclarissima, per quã in sanctam ciuitatem intratur: per quam regnum cælorum rapitur & possidetur. Tu ducis ad æterna gaudia, & ad terram semper viuentium. O homo fuge homines: Religionem elige, & saluaberis. ingredimini in sanctam: hanc habitationem: ad quam vocat vos magni consilij Angelus, & illuminabit vos filios Dei per condignam satisfactionem. Hæc S. Bernardus, cuius conclusio fructus est prædictorum in hoc capite. Si enim hoc te Deus beneficio affecit, vt margaritæ huius preciosæ pulchritudinem, & ingens precium absconditi in agro theatri, & immentas diuitias cuius Regni Dei, eius iustitiæ, pacis & gaudij in spiritu sancto, tibi reuelare dignatus sit: statim debes obedire te per ad eò iucundam viam vocanti, relinquens res omnes, vt bonum illud assequaris, quod tibi manifestat.

CAPVT IX.

VOCATIO DIVINA SOLET SANCTITATIS PACIS,

*Et Gaudij inundationes qua in Religione sunt, manifestare: vt homines ad eam ingrediendam permo-
ueantur.*

QVIA LVX COELESTIS ijs, quos ad Religiosum statum vocat, aperire soleat excellentias & præstantiã, quas a *Regnum Dei* in se continet: opportunum erit, easdem hic explicare, ostendendo in particulari quod spectat ad *Iustitiam* & *Sanctitatem*, quam ipse status sectatur, & pacem, gaudiumque in *Spiritu sancto*, quod illum comitatur. Nam & ipsa diuina vocatio solet denuo communicari, ac valde corroborati lectione librorũ, in quibus huiusmodi excellentiæ sunt explicatæ. Quibus vt fides adhibeatur, non erit nosse: Spiritum sanctum esse huius Regni Regem ac gubernatorem, quod singulari cura & prouidentia gubernat, iuxta promissionem per *Isaiã* factam, quod Religio ipsius gubernationi subiecta habitura esset b *Iustitiam* ad eò abundanter, *sicut gurgites maris*, & pacem ad eò copiosam, *sicut ingens aliquod flumen*. Quod si ex vnus contrarij proprietatibus licet alterius qualitates cognoscere: licebit dicere, quod quemadmodum in mundo duplex est diluuium illam submergens: alterum peccatorum, alterum pœnarum, tribulationum ac miseriarum sicut in capite quarto est dictum: ita in Religione duplex aliud sit diluuium ijs, quæ in mundo sunt contraria: alterum Iustitiæ & Sanctitatis; alterum Pacis & Gaudij in Spiritu sancto. Aperta. n. fuit diuinæ misericordiæ abyssus, & ipseus cæli portæ, aduentu filij Dei in modum, qui e *consummatio abbreviata*, ait *Isaias*, *mundabit Iustitiam*, pluui-

a *Roma. 14.*
7.b *Isaiã. 48.*
18.c *cap. 10. 21.*